

Рука боліла, а сади цвіли...

Станіслав Чернілевський

Рука боліла, а сади цвіли,
і цвіт вишневий не соромивсь болю.
Кому відомо, дівчинко, коли
пароль бджоли
нас перетне з тобою?
Ще як найперший Божий заповіт
явив себе —
прокралося зміїне.
В чужій землі
я п'ю очима цвіт —
і дві біди ворожать з України.
Та я ловлюся в білі ятірці.
І затерпаю втишено в сльозі я.
І цвіт вишневий протнутій руці
сильніший лік, аніж анестезія.
А сподівання змирно завмира
перед ярмом, що вже відзолотіло:
незразно стала зримою пора,
що вже не побратим, а ворог —
тіло.
Прости, кохана, ремство старука,
бо ти — весна,
а решту — кремний біль же.
Бо раптом тіло чує, що рука —
вишнева гілка,
що не сквітне більше.
Тому, як перший Божий заповіт,
зміїну вразу глушить білий цвіт.